

18-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - পিতা আহিছে তোমালোকক জ্ঞানৰ তৃতীয় চকু দিবলৈ, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তক জানি বুদ্ধিবান হৈছা"

***প্ৰশ্ন:-** আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটাকে পৰিত্ৰ বনোৱা অথবা ৰজাৰ পদ পোৱাৰ সহজ বিধি কি?

***উত্তৰ:-** তোমালোকৰ ওচৰত দেহৰ লগতে যি পুৰণি খেৰ-কুটা আছে সেইবোৰ সলনা-সলনি কৰা। পিতাৰ হাতত দিয়া। সম্পূৰ্ণ উৎসৰ্গা কৰা, পিতাক নিমিত্ত বনোৱা। শ্ৰীমতত চলি যোৱা তেতিয়া আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটা পৰিত্ৰ হৈ যাব। ৰজাৰ পদ প্ৰাপ্ত হৈ যাব। জনকেও উৎসৰ্গা কৰিছিল, তেওঁ জীৱনমুক্তি পাইছিল, তোমালোক সন্তানসকলেও পিতাক উত্তৰাধিকাৰী বনোৱা, তেতিয়া ২১ জন্মৰ কাৰণে অধিকাৰী হৈ যাব।

***গীত:-** *প্ৰভু, নয়নহীনসকলক পথ দেখুওৱা...*

ওম শান্তি। সন্তানসকলে গীত শুনিলা। ভক্তসকলে ভগৱানক মাতে। ভগৱানক ভালদৰে নজনা বাবে মানুহে কিমান দুখী হয়। ভক্তিমাৰ্গত কিমান মাথা মাৰি থাকে। কেৱল এই জন্মৰ কথা নহয়। যেতিয়াৰ পৰা ভক্তিমাৰ্গ আৰম্ভ হৈছে তেতিয়াৰ পৰা হাবাখুৰি খাই আহিছে। ভাৰততে পূজ্য দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল, যাক স্বৰ্গ সঁচা খণ্ড বুলি কোৱা হৈছিল। এতিয়া ভাৰত মিছা খণ্ড। ভাৰতৰ মহিমা অপৰিসীম কিয়নো ভাৰত পৰমপিতাৰ জন্মভূমি। তেওঁৰ প্ৰকৃত নাম শিৱ। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰে। ৰুদ্ৰ বা সোমনাথ জয়ন্তী বুলি কোৱা নহয়। শিৱ জয়ন্তী বা শিৱৰাত্ৰী বুলি কোৱা হয়। এতিয়া সকলোৱে নয়নহীন, বুদ্ধিহীন কিয়নো সকলোতে ৫ বিকাৰৰ প্ৰৱেশ ঘটিছে। ৰাৱণে নয়নহীন আৰু বুদ্ধিহীন বনাইছে, এজনে আনজনক দুখ দি থাকে। ভাৰত যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল দুখৰ নাম চিহ্ন নাছিল। স্বৰ্গৰ স্থাপন কৰোতা হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা ঈশ্বৰ পিতা। এতিয়া সকলো ভক্তৰ ভগৱান নিশ্চয় এজনে হোৱা উচিত নহয়নে। সকলোৱে নয়নহীন অৰ্থাৎ জ্ঞানৰ চক্ষু বা দিব্য অন্তৰ্দ্ৰষ্টি নাই। ভগৱানে কৈছে মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকোঁ। শ্ৰীমদ্ভাগৱত হৈছে মুখ্য। শ্ৰী অৰ্থাৎ শ্ৰেষ্ঠ মতৰ দ্বাৰা এতিয়া তোমালোকক বুদ্ধিবান বনোৱা হয়। দিব্য চক্ষু অৰ্থাৎ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ দিয়া হয়। প্ৰকৃততে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ তোমালোক ব্ৰাহ্মণে পোৱা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে পিতা আৰু পিতাৰ ৰচনাৰ আদি মধ্য, অন্তক জানি যোৱা।

এই সময়ত দেহ অহংকাৰ বা ৫ বিকাৰ সৰ্বব্যাপক, সেইবাবে সকলোৱে ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। তোমালোক সন্তানসকলৰ ওচৰত জ্ঞানৰ পোহৰ আছে। তোমালোক আত্মাই গোটেই পৃথিৱীৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল জানি যোৱা। আগতে তোমালোক সকলোৱে অজ্ঞানী আছিল, জ্ঞান অঞ্জন সৎগুৰুৱে দিলে, অজ্ঞানতাৰ অন্ধকাৰ বিনাশ... যিসকল পূজ্য আছিল তেওঁলোকে পুনৰ পূজাৰী হৈ গৈছে। পূজ্য হয় পোহৰত, পূজাৰী হয় একাৰত। পৰমাত্মাক আপুনিয়ৈ পূজ্য আপুনিয়ৈ পূজাৰী বুলি কোৱা নহয়। তেওঁতো হয়েই পৰমপূজ্য, সকলোকে পূজ্য বনাওঁতা। তেওঁকে কোৱা হয় পৰমপূজ্য পৰমপিতা পৰমাত্মা। কৃষ্ণক এনেকৈ কোৱা নহয়। তেওঁক সকলোৱে ঈশ্বৰ পিতা বুলি নকয়। নিৰাকাৰ ভগৱানকে সকলোৱে ঈশ্বৰ পিতা বুলি কয়। তেওঁ আত্মাই হয়, কিন্তু শ্ৰেষ্ঠ হয়, সেইবাবে তেওঁক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ ৰূপ এটাই। নিশ্চয় আমি আত্মা হওঁ, তেওঁ পৰমাত্মা সদায় পৰমধামত থাকে। ইংৰাজীত তেওঁক সুপ্ৰিম চ'ল (supreme soul) বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় – গোৱাওঁ হয় আত্মা পৰমাত্মা বিচ্ছিন্ন হৈ থাকে বহুত কাল... এনেকুৱা নহয় পৰমাত্মা, পৰমাত্মাৰ লগত বিচ্ছিন্ন হৈ থাকে বহুত কাল। নহয়। আত্মাই পৰমাত্মা, পৰমাত্মাই আত্মা বুলি কোৱাটোৱে হৈছে প্ৰথম নম্বৰ অজ্ঞানতা। আত্মা জনম-মৰণত আহে। পৰমাত্মা পুণৰ্জন্মলৈ নাহে। পিতাই বহি বুজাই আছে ভাৰতবাসী স্বৰ্গবাসী, পূজ্য

আছিল। এই সকলোবোৰ ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল হৈ গ'ল নহয়নে। অচ্ছা, এতিয়া ভালদৰে কোৱা তুমিয়েই মাতা-পিতা বুলি কাক কোৱা? এয়া কোনে কয়? আত্মাই কয় তুমিয়েই মাতা-পিতা... তোমাৰ কৃপাতেই সুখ পোৱা যায়... আমাক স্বৰ্গত লগ পাইছিল। তেওঁলোক মাতা-পিতা আহি স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে, তেতিয়া আমি তেওঁলোকৰ সন্তান হওঁ। পিতাই আহি কয় মই সংগমতে আহি নতুন দুনিয়াৰ বাবে ৰাজযোগ শিকাওঁ।

পিতাই আহি বুজাই তোমালোকে মোক পাহৰি গৈছা। মোৰ শিৱজয়ন্তীও ভাৰততে পালন কৰা হয়। গোৱাওঁ হয় শিৱৰাত্ৰি। কেনেকুৱা ৰাতি? এয়া হৈছে ব্ৰহ্মাৰ বেহদৰ ৰাতি। সংগমত আহি ৰাতিৰ পৰা দিন অৰ্থাৎ নৰকক স্বৰ্গ বনায়। শিৱৰাত্ৰিৰ অৰ্থও কোনেও নাজানে। ভগৱান হৈছে নিৰাকাৰ। মানুহে জন্মই জন্মই শৰীৰৰ নাম সলনি কৰে। পৰমাত্মাই কয় – মোৰ শাৰিৰীক নাম নায়েই। মোৰ নাম শিৱ। মই কেৱল বৃদ্ধ বাণপ্ৰস্থ শৰীৰৰ আধাৰ লওঁ। তেওঁ পূজা আছিল, এতিয়া পূজাৰী হৈছে। শিৱই আহি স্বৰ্গ ৰচনা কৰে। আমি তেওঁৰ সন্তান, তেনেহ'লে আমি স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা উচিত নহয়নে। তেওঁ শিৱবাবা হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰ ভূমিকা নিজৰ নিজৰ। প্ৰত্যেক অভিনেতাৰ ভূমিকা নিজৰ। সকলো আত্মাৰ নিজৰ সুখৰ ভূমিকা নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। পিতাই কল্পই কল্পই আহি ভাৰতবাসীক স্বৰ্গবাসী বনায়, তেওঁক পাহৰি গৈছে। কোৱা হয় – অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল। হেৰ', এয়াতো নৰক হয়, তেনেহ'লে পুণৰ্জন্ম নিশ্চয় নৰকতে হ'ব। তেনেহ'লে তোমালোকে আকৌ তেওঁক নৰকৰ ভোজন কিয় খুউওৱা! স্বৰ্গত অজস্ৰ সম্পত্তি থাকিব। পিছে তেওঁৰ আত্মাক মাতি আনি নৰকৰ ভোজন কিয় খুউওৱা! পতিত ব্ৰাহ্মণক খুউওৱা, পিঁয়াজ আদিও খুউওৱা। তাত এয়া নাথাকে। তেন্তে চোৱা ভাৰতৰ কি অৱস্থা হৈ গ'ল! ভগৱানে কৈছে – এতিয়া মই তোমালোকক জ্ঞানৰ তৃতীয় চকু দিছো। তোমালোকে পুনৰ ৰজাৰো ৰজা হ'ব। দেৱী-দেৱতাসকলে ৮৪ জন্ম ভূগি পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ গৈছে। তোমালোকে জানিছা আমি শিৱবাবাৰ উত্তৰাধিকাৰী হৈছিলো। শিৱবাবাই স্বৰ্গ বনাইছিল, সেয়েহে তেওঁক সকলোৱে মনত কৰে। হে ঈশ্বৰ পিতা দয়া কৰা। সাধুৱেও সাধনা কৰে কিয়নো ইয়াতে দুখ সেয়েহে নিৰ্বাণধামলৈ যাবলৈ বিচাৰে। আত্মা পৰমাত্মাত লীন নহয়। এনেকৈ ভৱাটো ভুল। এতিয়া তোমালোকে কোৱা আমি আত্মা পৰমধামৰ বাসিন্দা। আমি আত্মাসকলে দেৱী-দেৱতাৰ কুললৈ আহিম, পুনৰ ৮৪ জন্ম ভোগ কৰিম। আমি আত্মা পুনৰ দেৱী-দেৱতা কুল, ক্ষত্ৰিয় কুলৰ পৰা বৈশ্য, শুদ্ৰ কুললৈ আহিম। শিৱবাবা জন্ম-মৰণলৈ নাহে, কেৱল আহি ভাৰতক স্বৰ্গ বনায়। গোৱাওঁ হয় সত্যযুগত সূৰ্যবংশী শ্ৰী লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজধানী আছিল। খ্ৰীষ্টান ধৰ্মত এডৱাৰ্ড দ্যা ফাষ্ট, এডৱাৰ্ড দ্যা চেকেণ্ড, থাৰ্ড চলি থাকে। এনেকৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ দ্যা ফাষ্ট, লক্ষ্মী-নাৰায়ণ দ্যা চেকেণ্ড, থাৰ্ড এনেকৈ ৮ বংশ চলে। এতিয়া তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ তৃতীয় নেত্ৰ খোল খাইছে। পিতাই বহি আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতে। তোমালোকে এনেকৈ ৮৪ জন্মৰ চক্ৰ লগাই ইমান ইমান জন্ম লৈ আহিছা বৰ্ণৰো এখন চিত্ৰ বনোবা হয় য'ত দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শুদ্ৰ দিয়া হৈছে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা আমি ব্ৰাহ্মণ টিকনি। এই সময়ত আমি প্ৰত্যক্ষভাৱে ঈশ্বৰীয় সন্তান। এই সময়ত ৰাজযোগ আৰু জ্ঞানেৰে আমি সুখ পাওঁ। কোনোৱে সূৰ্যবংশী ৰজা-ৰাণীৰ সম্পত্তি লয়, কোনোৱে চন্দ্ৰবংশীৰ। গোটেই ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। প্ৰত্যেকে নিজৰ পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি পদ পাব। যদি কোনোবাই সোধে যে এতিয়া পঢ়োতে পঢ়োতে আমাৰ শৰীৰ এৰিব লাগে তেতিয়া কি পদ পাম? তেতিয়া বাবাই ক'ব পাৰিব। যোগৰ দ্বাৰা আয়ু বাঢ়িব, বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। পতিতৰ পৰা পাৱন হ'বলৈ আন একো উপায় নাই। পতিত-পাৱন বুলি ক'লে ভগৱান মনলৈ আহে। ভগৱান হয় কোন – এয়া নাজানে। পিতাই কয় – মই আহোৱেই ভাৰতত, এয়া মোৰ জন্মভূমি। সোমনাথ মন্দিৰ কিমান সুন্দৰ আছিল! এয়া পিতাই সন্তানসকলক বুজায়, তাৰ পিছত শাস্ত্ৰবোৰ লিখা হয়। ভক্তিমৰ্গতে এই স্মৃতিচিহ্নবোৰ বনোৱা আৰম্ভ হয়। এতিয়া পূজাৰী হয়, সেয়েহে প্ৰথমে প্ৰথমে সোমনাথ মন্দিৰ বনায়। ভাৰত সত্যযুগ ত্ৰেতাত বহুত ধনৱান আছিল। মন্দিৰবোৰত প্ৰচুৰ ধন আছিল। ভাৰত হীৰা তুল্য আছিল, এতিয়া দেউলীয়া কড়ি তুল্য। পুনৰ পিতাই আহি ভাৰতক হীৰা তুল্য বনায়। গোটেই বৃক্ষজোপাই জৰাজীৰ্ণ অৱস্থা পাইছে। পিতাই কয় নিজৰ চেহেৰা

চোৱা, লক্ষ্মী-নাৰায়ণক বৰণ কৰাৰ যোগ্য হৈছে। নাৰদৰ কাহিনী আছে নহয়। পতিত আত্মাই পৱিত্ৰ লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কেনেকৈ বৰণ কৰিব? বিকাৰত গ'লে পাছপ'ৰ্ট বাতিল হৈ যায়। নিজে নিজক চোৱা যায় যে আমি এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰিম যাৰ দ্বাৰা বাবা মাম্মাৰ সিংহাসনত বহিব পাৰো। এয়া হৈছে পতিত দুনীয়া। পৱিত্ৰতা হৈছে মুখ্য। এতিয়াতো স্বাস্থ্যও নাই, সম্পত্তিও নাই, সুখো নাই। এয়া মৃগতৃষ্ণা সমান ৰাজ্য। ইয়াৰ ওপৰত দুৰ্যোধনৰ কাহিনী শাস্ত্ৰত আছে। দুৰ্যোধন বুলি বিকাৰীক কোৱা হয়। দ্ৰৌপদীয়ে কয় – আমাৰ লাজ ৰাখা। এয়া দ্ৰৌপদী নহয়নে। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজাইছে, যিমানে বুদ্ধিযোগ ভালদৰে লগোৱা হ'ব ধাৰণাও হ'ব। জ্ঞান ব্ৰহ্মচৰ্য অৱস্থাত পঢ়া হয়। পিতাই কয় – গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কমল ফুলৰ সমান হৈ থাকা। দুয়োফালে দায়িত্ব পালন কৰা, মৰিবও লাগিব নিশ্চয়। মৰাৰ সময়ত মানুহক মন্ত্ৰ দিয়ে। পিতাই কয় – তোমালোক সকলোৱে মৰিবা। মই কালৰো কাল, সকলোৱে উভতাই লৈ যাম, তেনেহ'লে সুখী হোৱা উচিত নহয়নে। পিছে যিয়ে ভালদৰে পঢ়িব তেওঁ স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব। নপঢ়িলে প্ৰজা পদ পাব। ইয়ালৈ তোমালোকে আহিছা ৰাজ্য পদ পাবলৈ। এয়া হৈছে পঢ়া, ইয়াত অক্ষশব্দৰ কথা নাই। এই পঢ়া হৈছে ৰজা হোৱাৰ বাবে। যেনেকৈ সেই (লৌকিক) পঢ়াত লক্ষ্য উদ্দেশ্য আছে, আইনজ্ঞ হ'বা তেতিয়া যোগ নিশ্চয় পঢ়োৱা শিক্ষকৰ লগত ৰাখিব লাগিব। ইয়াত তোমালোকক ভগৱানে পঢ়াই আছে তেওঁৰ লগত যোগ লগাব লাগিব।

পিতাই কয় – মই পৰমধাম বহুত দূৰৰ পৰা আহিছো। পৰমধাম কিমান উচ্চ। সূক্ষ্মবতনতকৈও উচ্চ। তাৰ পৰা আহিবলৈ মোক এক চেকেণ্ড লাগে। তাতকৈ তীখা আৰু কোনো বস্তুৱেই হ'ব নোৱাৰে। চেকেণ্ডতে জীৱনমুক্তি দিওঁ। জনকৰো উদাহৰণ আছে নহয়। এতিয়া হৈছে নৰক পুৰণি দুনীয়া। নতুন দুনীয়াক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। পিতাই নৰকৰ বিনাশ কৰি স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। বাকী তেওঁক সৰ্বব্যাপী বুলি ক'লে কি পাব? একোৱেই নাপায়। পিতাই আহি স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। বাকী সকলো আত্মাই শান্তিধামলৈ গুচি যাব। আত্মা অমৰ, তেওঁলোকৰ ভূমিকাও অমৰ পাইছে। সেয়ে আত্মা সৰু-ডাঙৰ কেনেকৈ হ'ব পাৰে। আত্মা হয়েই তৰা। ডাঙৰ-সৰু হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰ পিতাৰ বিদ্যাৰ্থী, ঈশ্বৰ পিতা জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ, সুখেৰে পূৰ্ণ। তেওঁ তোমালোকক পঢ়াই আছে। তোমালোকে জানিছা যে এই পঢ়াৰ দ্বাৰা আমি দেৱী-দেৱতা হ'ম। তোমালোকে ভাৰতৰ সেৱা কৰি আছা। প্ৰথমে প্ৰথমে পিতাৰ হ'ব লাগিব আৰু সকলো ঠাইতে গুৰুৰ ওচৰলৈ যায়, তেওঁৰ হয় অথবা তেওঁকে নিজৰ গুৰু বনায় লয়। ইয়াত হৈছে পিতা। সেয়েহে প্ৰথমে পিতাৰ সন্তান হ'ব লাগিব। পিতাই সন্তানসকলক নিজৰ সম্পত্তি দিয়ে। পিতাই কয় – সন্তানসকল তোমালোকে সলনা-সলনি কৰা। তোমালোকৰ খেৰ-কুটা মোৰ, মোৰ সকলো তোমালোকৰ। দেহৰ লগতে যি আছে সেই সকলো মোক দিয়া, মই তোমালোক(ৰ) আত্মা আৰু শৰীৰ দুয়োটা পৱিত্ৰ বনাই দিম আৰু পিছৰ ৰজাৰ পদো দিম। তোমালোকৰ ওচৰত যি আছে সকলো উৎসৰ্গিত কৰা। মোক নিমিত্ত বনোৱা। মোৰ শ্ৰীমতত চলা। ব্যৱসায় আদি কৰা, বিলাতলৈ যোৱা, যিয়ে কৰা, কেৱল মোক মনত কৰা। সাৱধানে থাকা। মায়াই বাৰে বাৰে অনুসৰণ কৰিব। কোনো বিকৰ্ম নকৰিবা। খোজে খোজে শ্ৰীমতত চলা তেতিয়া তোমালোকে শ্ৰেষ্ঠ হ'বা। পিতা হৈছে দাতা, কেৱল তোমালোকক নিমিত্ত বনায়। তোমালোকে কোৱাওঁ – এই সন্তান, ধন আদি সকলো ভগৱানে দিছে। এতিয়া ভগৱানে কৈছে – সকলো মোক দিয়া। মই সলনা-সলনি কৰো। মই প্ৰতিজ্ঞা কৰিছো – শ্ৰীমতত চলিলে তোমালোকক শ্ৰেষ্ঠ বনাম। এয়া হৈছে ৰাজযোগ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেও এই ৰাজযোগৰ দ্বাৰা এনে হৈছে। বিৰলা তেওঁলোকে যিসকলে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ বনাইছে, তেওঁলোকে নাজানে যে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ ইমান ধনৱান কেনেকৈ হ'ল! এতিয়া পিতাই বুজাইছে – ইয়াৰ গৰীব তাত ধনৱান হ'ব আৰু ধনৱানৰ সকলো মাটিৰ লগত মিলি যাব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) মাতা-পিতাৰ সিংহাসনত বহিবলৈ পৱিত্ৰতাৰ ধাৰণা কৰিব লাগে। দুয়োফালে দায়িত্ব পালন কৰি পঢ়াত ধ্যান দিব লাগে।
- (2) কোনো বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। বহুত সাৱধানেৰে শ্ৰীমতত চলি থাকিব লাগে। নিমিত্ত নিশ্চয় হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** চেহেৰাৰ দ্বাৰা সম্পন্ন স্থিতিৰ জিলিকনি আৰু প্ৰমত্ততা দেখাওঁতা সৰ্বপ্ৰাপ্তি স্বৰূপ হোৱা।

সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষতা হ'ল – সদায় সুখ-শান্তিৰ, ফুৰ্তিৰ, জ্ঞানৰ, আনন্দৰ দোলনাত দুৰ্লি থকা। সকলো প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন স্বৰূপৰ অবিনাশী নিচাত স্থিত হৈ থকা। চেহেৰাত প্ৰাপ্তিয়েই প্ৰাপ্তি, সেই সম্পন্ন স্থিতিৰ জিলিকনি আৰু মতলীয়া অৱস্থা দেখা দিয়ক। যেনেকৈ স্থূল ধনেৰে সম্পন্ন ৰজাসকলৰ চেহেৰাত সেই জিলিকনি আছিল, ইয়াততো অবিনাশী প্ৰাপ্তি, তেনেহ'লে প্ৰাপ্তিৰ আত্মিক জিলিকনি আৰু মতলীয়া অৱস্থা চেহেৰাত দেখা দিয়ক।

***শ্লোগান:-** সৌভাগ্যশালী সেইজন যিয়ে সদায় সুখী হৈ থাকি সুখৰ খাজনা বিলাই থাকে।

!!ওম শান্তি!!
